

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/39/2015
Identifikačné číslo spisu:	8013201123
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013201123.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Ing. S. C., bytom K., proti odporcovi: Okresný úrad Poprad, so sídlom Nábřeží Jána Pavla II. 16, Poprad (pôvodne: Obvodný pozemkový úrad Poprad), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2011/526/2782-RV zo dňa 24.11.2011, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Sp/33/2013-53 zo dňa 12.11.2014 v časti výroku o trovách konania, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6Sp/33/2013-53 zo dňa 12. novembra 2014 v časti výroku o trovách konania z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a), c), d) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie odporcu č. 2011/526/2782-RV zo dňa 24.11.2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko úspešný navrhovateľ si náhradu trov konania nežiadal a odporca zo zákona nemá právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu v časti výroku o trovách konania podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zmenil. Poukázal na nesprávny právny názor súdu, podľa ktorého súd nepriznal úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania z dôvodu, že navrhovateľ si náhradu trov konania nežiadal. Navrhovateľ uviedol, že v žalobe o neplatnosť rozhodnutia správneho orgánu č. 2011/526/2782-R zo dňa 24.11.2011 (žaloba zo dňa 27.02.2012 si požiadal, aby súd v zmysle § 250k O.s.p. priznal žalobcovi právo na úplnú náhradu trov konania. Pred vynesení rozsudku, súd nežiadal navrhovateľa vyčísliť trovy konania.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti o trovách konania (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je

dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania a posúdenie otázky, či si navrhovateľ v zmysle ust. § 151 ods. 1 O.s.p. uplatnil náhradu trov konania.

Podľa § 250l ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. Pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p., ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému priznáva právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Podľa § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Zo súdneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že navrhovateľ si podaním zo dňa 27.02.2012 označeným ako žaloba o neplatnosť rozhodnutia správneho orgánu požiadal, aby mu súd v zmysle § 250k O.s.p. priznal právo na úplnú náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené na pojednávaní (č. l. 5).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov za účelom zabezpečenia práv a záujmov jednotlivcov je základným prvkom systému ochrany ľudských práv. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov.

Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu musí byť zdôvodnené jasne a nepochybne. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku v časti o trovách konania vôbec nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. Z rozsudku nie je vôbec zrejmé, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

Tak ako je to zrejmé z vyššie uvedenej citácie napadnutého rozsudku, krajský súd namiesto logického a

právneho odôvodnenia výrokovej časti rozsudku o trovách konania v závere svojho odôvodnenia len stručne uviedol, že : Navrhovateľ bol v konaní úspešný, náhradu trov konania si nežiadal, odporca nemá zo zákona právo na náhradu trov konania, preto súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.“

Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. Odôvodnenie rozsudku bez toho, aby svoj záver podporil jasnou právnou argumentáciou, nemožno považovať za presvedčivé a zákonné. Pritom z opravného prostriedku navrhovateľa celkom jednoznačne vyplýva, že si náhradu trov konania uplatnil a, že priznanú výšku náhrady trov konania vyčísli na pojednávaní.

Z ustanovenia § 246 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že konanie v správnom súdnictve je v zásade dvojinštancné. Nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak, ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho de facto obral o možnosť dvojinštancného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom.

Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozhodnutia je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právnej vety, nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje žiadne relevantné odôvodnenie.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, krajský súd pochybil, keď nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania bez toho, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami, ktoré boli v opravnom prostriedku uvedené. Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu v časti o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom vo veci opätovne rozhodne a rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní podľa § 157 ods. 2 O.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.